

тя, както ми донасятъ, между покойнитѣ. Миръ на праха имъ!

Тѣй употрѣбихме ние първия день отъ пристигането ни въ Москва.

ХV.

У Кошелева, Е. О. Тютчева, и повторно у Аксакови.

17/29 декемврия, петѣкъ.

Нѣма да описвамъ тукъ достозабѣлѣжителноститѣ въ Москва: като черкови, улици, кѣщи, здания, площади, заведения, магазини, учреждения, паметници, прочути камбани, старини и светини, всички почти своего рода, нито прочутия Кремль съ неговитѣ стари и нови пристройки и поправки, нито великолѣпния храмъ на Спасителя, съ които всички имаха него день добрината нѣкои приятели да ни запознаятъ поне повърхно като дойдоха рано още та ни зеха и ни разведоха и съ шейна и пѣшкомъ низъ цѣлия почти тоя любопитенъ по всичко градъ.

Но него день ние, придружени пакъ отъ добри и неуморимо услужливи приятели, ходихме да направимъ нѣколко достопаветни посѣщения. Най-напрѣдъ ние ходихме у *Кошелева* (Александръ Ивановичъ), съ когото се бѣхме запознали у Аксакова. Въ лицето на Кошелева ние намѣрихме не само единъ просвѣтенъ русецъ, единъ сериозенъ публицистъ, единъ опитенъ и цѣненъ бивши държавенъ служителъ, единъ горещъ славянофилъ, но и единъ благъ, единъ прѣкрасенъ човѣкъ. Съ живо съчувствие ни говорѣше той за България, а покрай нея и за другитѣ славянски земи. На неговитѣ чувства отговаряха напълно и чувствата на добрата му съпруга, както и ония на